

DIE SWART LUIPERD

No. 41
Die Jagters van
Bloedeland

braam le roux

Soos 'n gespanne veer wat losskiet, trek die luiperd soos blits deur die lug met oopgespreide kloue reg op die bewende Esmo af.

Toe die vangtou om die Swart Luiperd se nek toeskuif en die vyand sy bene pak, flits sy jagmes deur die lug. Voordat die deurgesnyde tou nog behoortlik val, sink sy mes in een vyand se rug weg. Met sy ander hand gryp hy 'n aanvaller, ruk hom met loutere geweld van sy been af en terwyl hy hom aan die nek hou, swaai hy hom soos 'n knuppel om hom sodat die beengrypers soos vere van hom af wegtrek. Daar agter lê 'n klomp vegters met hulle pyle aan, maar gelukkig vir die Swart Luiperd, storm ander Watervolk voor die skuts in en kan hulle nie skiet nie.

Stofomslag: Chris du plooy

DIE SWART LUIPERD

No. 41
Die Jagters van
Bloedeiland

85 Sent
A.V.B. uitgesluit

braam le roux

Hoofstuk	Bladsy
1. Onsigbare Vyand	3
2. ..Jou Dwaas	15
3. Die ..Ewige Stilte	25
4. ... Soos 'n Wilde Dier	38
5. Pad van die Dood	48
6. Prooi vir die Vuurgod	61
7. Sluipende Laksman	71
8. Terugtog	87

ONSIGBARE VYAND

Die naald waarmee sy die skeur in haar kakiebroek sit en toewerk op die kampstoeltjie voor haar tent, flits vinnig in die laaste strale van die namiddagson wat nou sukkel om deur die digte groen van die oerwoudlower om die kamp te dring. Rondom haar in die bome lawaai veelkleurige papegaaie, klein en groot, en af en toe word hul geraas onderbreek deur die geskel van 'n klompie bobbejane dieper in die oerwoud. 'n Tamaai bont skoelapper sirkel 'n paar keer om Esmo Reed se goudkleurige bos krulhare om dan op 'n ewe kleurrike tropiese bos vol skerpriekende klein donkerpers blommetjies te gaan sit. 'n Klompie seekoel baljaar luidkeels in 'n donker gat water onder in die rivier wat hier kort by die tente verbyvloei, stadig en moesaam asof die drukkende hitte van die trope die stroom se krag uit hom gepeers het.

Skielik ruk Esmo se kop vinnig orent en die hand wat die naald hier bokant die broek vashou, bewe liggies.

„Doem, doem, doem. . . doem-doem!” Die eentonige senuweetergende tamboerslae wat skielik diep uit die oerwoud opklink, laat Esmo asof versteen sit, starende met haar diepbruin oë vas teen die groen rankgordyn wat die kamp omsluit.

Ondanks die hitte wat die sweet in stroompies van haar gesig en lyf laat afloop, hoewel sy roerloos sit, ril Esmo Reed van kop tot tone en haar vol rooi lippe verbleek soos sy hulle styf teenmekaar pers.

Daardie tromslae! Sal sy dit dan nooit gewoon raak nie? „Dis die taal van die oerwoud,” sê haar broer altyd, maar vir haar is en bly dit die taal van Geheimsinnige Afrika, die taal van wilde barbare wat jy hoor, maar selde sien, wat soos menssku wilde diere vir 'n oomblik met hul mismaakte en met klei besmeerde gesigte op die mees onverwagte plekke na jou loer om soos skimme weer in die ewig groen, ewig dreigende oerwoudwildernis te verdwyn.

„Doem. . . doem. . . doem-doem, doem-doem.” Swaar dreun die slae deur bos en dal. Dit voel vir Esmo asof elke tromslag net tot by haar kom om trillend om haar ore te bly hang, asof die boodskap wat sy nie verstaan nie, net vir haar bedoel is, vir haar en die ander by haar.

Die eentonige ritme gryp haar aan, span elke spiertjie, elke senuwee in haar slanke liggaam tot brekens toe styf. Sy luister asof gehipnotiseer na die tromslae, hoewel sy terselfdertyd wil opvlieg en in die tent inhardloop.

Maar wat sal dit help? Daardie dreuning trek deur murg en been. Vroeër het sy nog probeer om haar ore met pluise toe te stop, maar dit was tevergeefs.

Verbeel sy haar dit of is daar vanmiddag 'n ander klank in die ritme? Dis asof die onbekende tromslaner iemand roep, iemand aanjaag om gou te speel. Daar is vir haar 'n dieper, meer rommelende klank in die boodskap.

Net so skielik as wat die tromslae begin het, verstom dit en 'n byna tansbare, drukkende stilte sak op Esmo neer. Maar nie vir lank nie. Skielik, maar hierdie keer uit 'n ander rigting—die rigting waarin Esmo-hulle van plan is om te trek—begin 'n ander tromslaner sy antwoord uit te „doem. . . doem-doem. . . doem. . .”

„Ek wens die mans wil nou kom,” prewel sy en tuur na die skaars sigbare paadjie waarlangs hulle vroeër die middag verdwyn het. Die dikke Mike Sadler wat heel agter gestap het, het nog omgekyk en vir haar met sy hand gewuif voordat die rankgoed, asof deur onsigbare hande vir 'n oomblik opsy geskuif, agter hom toegevoel het.

'n Frons verskyn op haar hoë voorkop toe sy na die tent net langs hare kyk, waar haar vader lê en rus, besig om te herstel van 'n kwaai malaria-aanval. Vandat hulle die Rukirivier, een van die groot sytakke van die Kongorivier, verlaat het om al met die Lomelarivier langs al dieper die onherbergsame wildernis in te beur en te spartel agter seldsame orgidieë aan, het die een beproewing na die ander die geselskap getref: eers het vloedwaters hulle dae lank op een van die duisternis van eilande vasgekeer, waar slange, spinnekoppe, giftige insekte en muskiete vir hulle die lewe vergal en verpes het. Daarna het weerbarstige inboorlinge gedreig om hulle met hul safari-swartes en al uit te moor, 'n treurspel wat alleen voorkom is deur Colin Fancutt, die gids en jager wat hulle vanuit Elizabethstad vergesel. 'n Week gelede het hulle in 'n moeraswêreld beland waar 'n trop olifante hulle byna tot 'n pappery getrap het. As die windjie nie op die laaste oomblik gedraai en die reuse-diere hul reuk verloor het nie, kon niks hulle van die dood gered het nie. Hulle het meer na lopende modderhope as mense gelyk toe hulle weer uit die morsige stinkende papkuilmoeras opgesukkel het. Maar nog was dit nie die einde nie. Hoe laer hulle met die Lomelarivier langs gevorder het, hoe stiller het hul draers geword en van eergister af, toe die tromslae feitlik aanhoudend begin dreun het, kon selfs sy bemerk dat die inboorlinge skrikkerig en selfs nukkerig raak. Colin Fancutt moes om die beurt, dreig, soebat, vloek en skel om hulle aan die gang te hou.

Op haar vader se vrae aan Colin wat die volk makeer, was Colin se

antwoord 'n grimmige: „Professor, ek wens ek kon die juiste antwoord op daardie vraag kry, maar al wat die swartes sê, is net: uit die Woud van die Ewige Stilte kom geen mens lewendig nie.” Meer kan ek nie met tange uit hul trek nie.”

„Sommer een van hul talle kinderagtige bygelowe,” was die geleerde se mening, maar dit het niemand juis getroos nie, allermins vir Fancutt wat eenkant teenoor Esmo opgemerk het: „In die Kongo dek die woord bygeloof baie dinge, Juffrou, werklike bygeloof en. . . ander dinge. Om dit egter uit die hoogte te verdoem, kan noodlottig wees.”

Esmo glimlag suur terwyl sy aan die geesdrif van destyds dink waarmee hulle, veral haar vader en haar broer Robert, besluit het om in belang van die wetenskap, by name die plantkunde wat haar vader so verafgoed, op hierdie orgideëjag in die hartjie van Afrika te kom. Sy wat Esmo is, het gepleit en gekerm en gesoebat om vader en seun van hulle plan te laat afsien, maar toe ou sir Stanley Birkenhead, kurator van Kew, hoor dat die beroemde professor Walter Reed so 'n plan wil aanpak, was hy vuur en vlam, en daarmee was Esmo se stryd ook verlore. Die Britse Museum, waar sy werksaam was, was haar gelukkig langverlof verskuldig en dié het sy toe geneem, vasbeslote om, as haar gryse vader en haar enigste broer, wat 'n florerende dokterspraktyk in Harleystraat het, dan hul lewens wil gaan verwoes, sy beslis nie tuis gaan bly nie. Dr. Walter Reed het sy avontuurlus probeer wegsteek agter die dekmantel van „tropiese siektes” wat hy kwansuis wou gaan bestudeer. Die professor en Walter wou eers alleen laat vat maar Esmo het twee van professor Reed se jong assistente by Kew, Davy Trollip en Mike Sadler, oorgehaal om saam te gaan en dit was ook grootliks aan haar te danke dat hulle die dienste van 'n ervare gids soos Colin Fancutt verkry het.

Sy sidder as sy dink aan wat van hulle gaan word as Colin iets moet oorkom, want 'n meer onbeholpe span navorsers in die Kongo-woesteny kan sy haar beswaarlik voorstel. Die tog het reeds haar vader se gestel geknak, danksy die kwaai malaria-aanval. Die jongste een was die ergste van almal. Die oubaas het egter met 'n innerlike vuur gebrand vir die plantkunde en by uitstek die versameling van seldsame orgideë. Esmo kan dit net vergelyk met die doodsveragterende geesdrif waarmee godsdienstige fanatieke op kruistogte die binnelande van Afrika intrek op soek na bekeerlinge.

Esmo kyk na die ooste se kant toe en merk dat die bome lang, swaar skaduwees oor die kampterrein werp. Die son moet haas verdwyn en uit ervaring weet sy met watter snelheid die duisternis in die trope op 'n mens

toesak.

Sy staan op en stap na haar vader se tent toe om te gaan kyk wat hy maak. Skielik steek sy vas. Die tromme het 'n rukkie gelede skielik geswyg, maar sy luister na iets anders. Sy kon sweer sy het iewers verweg die dowwe slag van 'n geweeskoot gehoor. Toe sy na 'n rukkie egter nie 'n tweede skoot hoor nie, trek sy haar skouers op en stap die tent binne.

„Vader! Ek dog vader lê en rus en hier sit u met 'n kis orgideemonsters.” Haar stem is gemaak-boos, maar haar oë versag van liefde terwyl sy na die klein, geboë figuurtjie kyk wat plat op die grond deur sy dik brilglase met behulp van 'n vergrootglas na 'n orgidee tuur wat in watte verpak is. Hy kyk daarna soos iemand wat 'n wonderlike diamant betrag.

„Hoe sê?” Professor Reed kyk op, stryk met sy een hand met die vergrootglas daarin oor sy kaal glimmende skedel. „O, dis jy, my kind. Kyk net na hierdie. . .”

„Vader,” keer sy hom, „ek raak bekommerd. Fancutt en die res is nog nie terug nie en dit word laat. Hulle sou iets vir die pot gaan skiet het en...”

„Ja, ja,” en hy loer weer na sy blom, „en Walter het my beloof hy sal sy oë oophou vir nuwe orgidee-soorte.” Die oubaas giggel soos 'n skoolseun. „Esmo, dink net: ek het die kamtige dr. Reed nou ook al aangesteek om in orgidee belang te stel. Onthou jy daardie een wat hy. . .”

Maar Esmo het met 'n sug omgedraai en uitgestap. Sy wens Colin stuur van die draers vooruit sodat hulle die vure kan begin aanpak. Sy voel behoorlik verlore toe sy merk dat die donker vlekke wat die boomstamme maak, al groter en groter skyn te word asof hulle die kamp soos gulsige swart monsters van alle kante af wil insluk, stuk vir stuk.

Meteens roer die rankgordyn regoor Esmo. 'n Inboorling kom soos 'n besetene uitgestorm en pyl reg op haar af.

„Krumu!” Esmo hardloop die swarte tegemoet. „Wat makeer? Waar's die base? Wat. . .” Haar laaste vraag eindig in 'n skerp gil toe die inboorling skielik inmekaar trek asof onsigbare hande hom van agter beetgepak het. Die volgende oomblik gooi hy albei sy arms lugwaarts, gee 'n gesmoorde kreet en slaan met sy volle lengte op die grastapyt neer. Esmo druk haar vuis in haar mond om 'n tweede gil te demp toe die jong se lyf na 'n paar rukke roerloos bly lê. Die meisie se oë staan stokstyf in haar kop toe sy die klein pyltjie met 'n bloedrooi papegaaiweer aan die ent tussen Krumu se skouers sien steek.

„Is daar iets verkeerd, Esmo?” Professor Reed kom nog ietwat onvas op sy kort beentjies uitgestap. „Ek het iemand hoor gil, kind.”

Die Professor se stem dring geleidelik deur tot in Esmo se verstarde

brein, maar sy kan geen woord uitkry nie. Sy wys slegs met 'n bewende hand na die dooie Krumu op die grond voor haar. Toe druk sy haar hande voor haar gesig.

Die professor stap nader om die dooie te betrag.

„Maar wie sou dit gedoen het?” vra hy aan niemand in besonder nie en loer met sy bysiende oë na die lyk. „Hy is met 'n pyl geskiet. Ek wonder waar Robert bly.” Hy vryf sy maer hande teen mekaar en staar met sy kop skeep gedraai na die ondeurgrondelike oerwoud.

„Esmo, wat moet ons doen?” wil hy van sy dogter weet, wat slap teen die tentseil aan leun, te lam om te roer.

„Vader, wat kán ons doen?” Haar stem is swaar van moedeloosheid. „Ons moet maar wag, hoop en bid dat Robert-hulle nie ook. . . e. . . iewers dood lê nie. O, ek het geweet hierdie oerwoud gaan ons einde beteken. . .” Haar stem begin te styg. „Daardie tromslae 'n ruk gelede was dreigend, onheilspellend. Ek het dit gevoel, geweet daar. . .”

„Kom, kom, Esmo, ons moet ons verstand bymekaar hou,” keer haar vader. „Kom drink 'n bietjie whisky solank ek vir ons elkeen 'n vuurwapen kry.”

Sy lag skor. „'n Vuurwapen? Wat help wapens teen onsigbare vyande? Ek sal vir ons elkeen 'n stywe dop skink,” en sy stap by die professor verby sy tent in.

Hulle het skaars elkeen 'n teugie aan die drank geneem of Robert se swaar stem roep van buite af: „Esmo! Vader! Waar's julle?”

„Hier, Robert!” Esmo los haar drankie op die opvoutafeltjie in die tent en hardloop uit.

Dr. Robert Reed, 'n frisegeboude bruingebrande jongman, staan kortasem langs Krumu se lyk. Voordat Esmo by hom is, kom 'n kort dik mannetjie ook uit die woud uitgestorm soos 'n jong renostertjie, met op sy hakke die skraal Davy Trollip, gevolg deur 'n breedgeskouerde, gespierde man van om die vyftig met grys strepe langs sy slape.

„Arme Krumu ook,” sê hy en dis duidelik dat die inboorling se einde die jagter diep tref.

„Ja, Colin, die troue Krumu ook,” sug Robert Reed.

„Hemel, dat ons nog asemhaal, is 'n wonderwerk,” merk die dik Mike Sadler langs Esmo op terwyl Davy Trollip bylas: „Dit was net pyle en rooi vere waar jy kyk en geen enkele swarte om na te skiet nie.”

„Mense, wat het gebeur?” vra prof. Reed in 'n fyn stemmetjie, terwyl Esmo wil weet: „Colin en waar's al ons draers?”

„Ons kan netnou gesels,” sê die gids saaklik. „Ons moet eers vure

aanslaan. Dit sal nou-nou donker wees. Esmo, gaan jy en jou vader na jul tente. Ek en die ander sal die vure behartig," en met 'n wenk vir Robert, Mike en Davy, begin Colin inderhaas hout bymekaar maak om 'n paar vure aan die randjie van die kampterrein op te maak.

„Hou 'n skietding byderhand," maan Robert sy suster, „net vir geval. As ons dan vannag moet omkom, gaan ons darem skiet tot die laaste skoot toe, ou sus."

Esmo ril, maar sê niks toe sy by haar vader inhaak en die twee saam in laasgenoemde se tent instap. Esmo steek 'n stormlantern op en hoewel dit stikkend warm is, maak sy die tentflap voor toe. Later sal sy dit oopmaak, maar op die oomblik het sy byna 'n kinderlike behoefte aan lig. 'n Enkele blik na buite waar die duisternis soos 'n swaar, swart kombors oor alles begin toevou, gee haar hoendervleis.

Esmo ruk soos sy skrik toe Robert 'n bietjie later die tentflap oopmaak van buite af. „Gits, julle sal versmoor in die hitte," sê hy met gemaakte opgeruimdheid. „Die vure brand nou lekker en 'n mens kan darem die kampterrein goed dophou. Colin het Davy en Mike aangesê om maar in die skaduweekant tussen die tente te bly en wag te hou, solank ons drie gou eet. Van nou af sal dit hoofsaaklik blikkieskos wees, want sonder draers kan ons tog nie al die goed wegkarwei nie."

„Maar Robert waar is die draers dan? Tog nie. . ."

„Ja, Vader, hulle lê almal sowat 'n kilometer hiervandaan met rooiveerpyle in hul liggame. Ons sal hier moet vertoef om sake eers uit te pluus en die wêreld bietjie dop te hou voordat ons verder trek."

„Verder trek?" Esmo neem 'n diep teug aan haar drankie terwyl Robert vir hom ook een inskink. „Dink jy nie dis hoog tyd dat ons net hier omdraai nie? Watter hoop het ons paar blankes in hierdie woesteny van bosse om ooit lewendig. . ."

„Esmo, vergeet die omdraai-idee!" Die andersins sagte stem van die professor is meteens skerp, hard en uitdagend. „Ons het gekom om orgidee te soek en ons gaan hulle soek, hulle kry en hulle na Engeland terugneem. Hemel, ons begin nou maar die eintlike orgidee-wêreld binnegaan, kind."

„Maar besef vader nie. . ." begin Esmo wanhopig, maar haar vader hef sy hand gebiedend omhoog. „Bly stil!" Sy stem is skril en sy oë glinster soos twee kole vuur agter die dik bril. „Ek besef net een ding: ek is 'n ou man en sal nooit weer die kans kry om hierdie lewensideaal van my te verwesenlik as ek nou omdraai nie. Julle kan omdraai—ek hou julle nie vas nie—maar ek, Walter Reed, gaan voort, al is dit man alleen. Is dit

duidelik?"

„Ja, vader," sê Esmo lam, terwyl Robert net sy skouers ophaal, wetende dat argumente nutteloos is.

„Robert, wat het presies gebeur?" wil Esmo na 'n drukkende ongemaklike stilte weet.

Colin kom ingestap net toe Esmo die vraag stel en sê: „Dat die inboorlinge ons aangeval het, moet 'n mens eintlik in hierdie wildernis verwag, maar een ding slaan my dronk, maak my eintlik skrikkerig, en dit is dat nie 'n enkele pyl op een van ons blankes afgevuur is nie—nie een nie—en hulle kon ons soos honde platgeskiet het. Net soos hulle die draers een vir een weggepek het, sonder dat ons soveel as een swart gesig gesien het. Te oordeel aan die grootte van die pyle, meen ek dis 'n kleinerige ras. terloops, Robert, ek het Krumu maar in die rivier gelos hier agter. Dis beter dat die krokodille hom klaarmaak as dat hy, nouja, jy weet wat ek bedoel."

„Ek het nog gedink Krumu sal die kamp kan haal," merk Robert op. „Die jong wou hierheen kom om te kyk of julle veilig is en of sy hulp hier nodig is."

„Krumu was die beste leier van draers wat ek nog ooit gehad het," merk Colin op nadat hy 'n klein drankie vir hom ingeskink en sy pyp opgesteek het. „Getrou tot die dood toe, was hy."

„Dink jy die inboorlinge wil ons dalk lewendig in die hande kry, Colin?" Esmo stel die vraag ewe bedaard, maar haar hart skop onder haar ribbes.

„Joos weet," sê hy, hoewel hy reeds dieselfde idee in sy kop het.

„Het die aanval voor of na die tromslanery plaasgevind?"

„Net kort nadat die tromme begin praat het, Esmo," sê Robert. „Ek gaan vir Dave en Mike iets neem om te drink buite," en hy begin skink.

Hy neem die twee glasies en wil net by die tent uitstap toe 'n pyl met 'n rooi veer trillend vlakvoor sy voete langs 'n tentpen vasslaan.

Met 'n knoop van skone skrik spring hy agteruit toe die twee wagte buite feitlik tegelyk 'n skoot los.

„Draai dood die lantern," gelas Colin skerp terwyl hy op sy maag agter by die tent uitseil, sy geweer saam met hom.

„Iets gewaar?" vra Colin vir Mike en Davy wat gehurk in die skaduwee van die tente sit.

„A, ja, a," roep Mike uit. „Kyk daar net links van die vuur," en hy wys in dié rigting. „Daar lê ta. Hy het soos 'n skim uit die woud gekom, rondgeloer en toe nader gesluip, natuurlik om binne trefafstand te kom."

„Maggies, maar hoekom het julle nie eerder geskiet nie? Robert was amper 'n lyk," en hy vertel hoe byna raak die boogskutter se pyl was.

„Vriend,” sê Mike, „praat van rats! Die mannetjie, hy is seker maar iets oor 1,5 meter. het nog met die pyltjie en bogie in sy hand gestaan toe, soos blits. . . woeps! Daar trek die pyl en hy vlieg om bos toe.”

„Maar toe piets ek en Mike hom,” sê Davy. „Om die waarheid te sê, ons het gewag om te kyk wat sy plan eintlik is. Ek het nooit gedroom hy gaan skiet nie, net maar die kamp kom beloer, Colin.”

„Sou hy Robert werklik wou doodskiet of ons maar net op hol jaag?”

„Dis moeilik om te sê, Mike, want die pyl het 'n halwe meter voor Robert vasgeslaan. Ek twyfel of hy sy afstand so sleg sou geskat het. Moontlik soos jy sê, wil hulle ons die hele nag wakker hou. So 'n taktiek sal ons gou almal genoeg liggaamlik laat ingee.”

„Die professor wil nie hoor van omdraai nie,” sê Mike. „Hy het so hard met Esmé en Robert gesels dat ek elke woord kon hoor.”

Davy gryns in die flikkerende lig van die kampvure. „Die professor is klein, maar hy het die moed van 'n leeu en 'n wil van staal, vriend, en jy weet dit. Tuis is hy 'n egte slawedrywer by die werk. Hy sal nooit omdraai nie, al bly ons op 'n streep in die Kongo lê.”

„Taai is hy wel,” gee Colin bedruk toe. „As 'n ander man van sy ouderdom sulke kwaai malaria-aanvalle gekry het, was hy al lankal dood. Wag.” en Colin loop agter om die tente, al in die skaduwees langs tot waar die vuur se lig so helder is dat sluip nie meer sal help nie.

Hy sit sy geweer neer, trek sy asem in en die volgende oomblik blits hy oor die grond na waar die dooie skut lê.

„Kyk daar!” roep Mike uit. „Is die man mal?”

„As daar ander vyande is, kan hulle hom van agter die rankgoed maklik platskiet en ons sal nie eens 'n skoot kan inkry nie,” brom Davy.

Maar niemand het op Colin geskiet nie en in 'n kits is hy met die dooie klein gitswart mannetjie weer by hulle.

„Man, maar jy doen gek dinge,” protesteer Mike, maar Colin sê: „As daar ander was en hulle wou veg, sou ons lankal tekens van hulle gewaar het. Die feit dat hulle hul dooie makker net so laat lê het, het my laat dink dat die dooie of alleen was of dat hulle so primitief is dat hulle geen belang in hul dooies stel nie. Hulle kon hom natuurlik laat lê het in die hoop dat ons hom van nader sal gaan bekyk, maar ek twyfel. Dit kan ook net wees dat daardie een skoot wat Robert afgetrek het, voordat ek hom gesê het om liewer nie te skiet nie, hulle 'n ewige vrees vir ons wapens gegee het. Julle moet onthou dat hier in die hartjie van die wildernis nog baie stamme is wat nog nooit 'n vuurwapen gesien het nie. Maar natuurlik,” sluit hy af, „gewere sal ons nog lank nie alleen kan red nie. Kom ons neem hom tent

toe en bekyk hom goed.”

„Maar hy het die lig laat doof,” sê Mike.

„Ek reken ons is vir die oomblik veilig, Mike, en kan maar die lig maak. Daardie skoot na Robert, glo ek nou, was net 'n bangmaak-skoot Davy, hou jy darem maar jou oë oop. Ons sal die tentflap agter ons toe maak,” en hy pak die dooie mannetjie aan een plat voet en sleep hom tent toe, terwyl Mike vooruit draf om die lantern weer aan te steek.

„Wat 'n klein skepseltjie,” sê Esmé toe die lantern die tent weer verlig en almal na die dooie skut kyk. „Colin is dit dalk 'n pigmee?”

„Beslis nie. Hy en sy soort kan miskien verlangs familie wees van die pigmeë maar hy is geen opregte pigmee nie. Sy vel is te vaal en verbleik, soos iemand wat nooit die son sien nie. En kyk na sy oë.”

„Ja,” sê Robert die arts skielik, „ek kyk al die hele tyd daarna.” Hy bevoel die een oog, trek die ooglid dan hiernatoe, dan soontoe en sê, terwyl dié res hom stilswyend dophou: „Colin het na sy bleek vel verwys. As ek na sy, om dit nou maar plat uit te druk, uiloë kyk, sou ek sê dat hy, tensy hy natuurlik aan een of ander oogkwaal gely het, 'n man is wat in 'n donker of halfdonker wêreld geleef het. Dit sal ook sy ligte, byna verlepte velkleur verklaar. Dis moontlik ook die rede waarom hulle met sulke klein pyltjies skiet wat kort afstande trek, en waarom hulle die bloedrooi vere daaraan sit—nie vir versiering nie, maar om die rooi kleur te kan sien daar in die digte woud of waar hulle ook al bly.”

Hy los die oog en neem een van die dooie se voete en bekyk dit aandagtig.

„Colin, wat dink jy hiervan?” Hy draai die voet dwars en wys na die sool, eers van die een voet toe van die ander.

„Gits, dit is dan geel-wit, amper soos 'n gans s'n,” merk die jagter op. „Ek het in hele jagtersbestaan nog nooit so 'n kleur voet aan 'n inboorling gesien nie.”

„As jy ons ander afleidings in aanmerking neem, Colin, kan hierdie ligte voetsole net een ding beteken: die klein nasietjie woon in moeraswêreld, waar die grond altyd nat is. Die sool is nie dik, taai en gerimpel soos die gewone inboorling s'n nie.”

„Maar ons is kilometers van moerasse af weg, dan nie?” merk Esmé op.

„Ja, maar daardie tamboere van vanmiddag laat kon naby geklink het, maar hul klank is baie bedrieglik,” sê Colin. „Daar is heel moontlik moerasse verderaan.”

„Maar,” merk Mike eenkant op, „as hulle voete dan so sag is, hoe beweeg hulle hier rond waar die wêreld so ruig en vol dorings en ander